

یادداشت

امید: گمشده توسعه در ایران

عبادتموری

پژوهشگر حوزه توسعه و مدرس دانشگاه

امید یکی از بنیادی‌ترین سرمایه‌های هر جامعه است؛ سرمایه‌ای که در هیچ حساب بانکی ثبت نمی‌شود و به‌سادگی در شاخص‌های اقتصادی قابل اندازه‌گیری نیست، اما نبود آن می‌تواند بنیان توسعه را از درون فرسوده کند. جامعه امیدوار، سستی‌ها را تحمل می‌کند، برای آینده برنامه می‌ریزد، سرمایه‌گذاری می‌کند، فرزندآوری را به تعویق نمی‌اندازد و مهاجرت را تنها راه نجات نمی‌بیند. در مقابل، هنگامی که آینده مبهم و دست‌نیافتنی به نظر برسد، رکود، بی‌اعتمادی و انفعال به‌تدریج جای انگیزه و مشارکت را می‌گیرد. در ادبیات توسعه، امید صرفا یک احساس شخصی نیست، بلکه بازتاب ارزبایی شهروندان از آینده است. انسان امیدوار می‌ماند که میان تلاش امروز و کیفیت زندگی فردا رابطه‌ای معنادار ببیند. اگر تحصیل، کار، سرمایه‌گذاری، نوآوری و قانون‌مداری بتوانند احتمال دستیابی به زندگی بهتر را افزایش دهند، امید تقویت می‌شود. اما وقتی این پیوند از میان برود، ناامیدی از سطح تجربه فردی فراتر می‌رود و به مسئله‌ای اجتماعی تبدیل می‌شود. بخش عظیمی از جامعه ایران طی سال‌های اخیر با چنین تجربه‌ای مواجه بوده است. مشکلات معیشتی و اقتصادی، ناترازی‌های حوزه انرژی، تحریم‌ها، تنش‌های سیاست خارجی و کاهش اعتماد عمومی، تصویری مبهم از فردا ایجاد کرده‌اند. تداوم این مسائل، بیش از خود مشکلات اهمیت دارد؛ زیرا جامعه زمانی می‌تواند دشواری‌ها را تحمل کند که احساس کند مشکلات، هرچند سخت، در مسیر حل‌شدن قرار دارند. هنگامی که بحران‌ها سال‌ها تکرار می‌شوند و افق حل آنها روشن نیست، آینده نیز بیش از پیش نامطمئن به نظر می‌رسد. تحولات اجتماعی و سیاسی نیز در این میان بی‌تأثیر نبوده‌اند. ایران از سال ۱۳۸۸ شاهد چندین موج اعتراضی با زمینه‌ها و مطالبات متفاوت بوده است. فارغ از تفاوت‌های هریک از این رخدادها، تکرار آنها را می‌توان نشانه‌ای از انباشت نارضایتی و تردید بخشی از جامعه نسبت به کارآمدی سازوکارهای موجود برای حل مسائل دانست. این وضعیت به‌ویژه بر نسل جوان اثرگذار است؛ نسلی که بیش از دیگران به افق آینده نگاه می‌کند. افزایش تمایل به مهاجرت، تعویق ازدواج، کاهش تمایل به فرزندآوری و احتیاط در تصمیم‌های بلندمدت، می‌تواند بازتابی از ارزبایی جوانان از فرصت‌ها و قابلیت پیش‌بینی آینده باشد. در کنار اقتصاد و تحولات اجتماعی، مسئله اعتماد نیز اهمیت تعیین‌کننده دارد. اعتماد عمومی، حلقه اتصال شهروندان با نهادهای حکمرانی، بازار و یکدیگر است. بدون اعتماد، حتی سیاست‌های اصلاحی و دستاوردهای مقطعی نیز الزاما نمی‌توانند امیدی پایدار ایجاد کنند. از سوی دیگر، گسترش نابرابری، دشوارترشدن دسترسی به مسکن، تضعیف قدرت خرید طبقه متوسط و نااطمینانی نسبت به آینده، این احساس را تقویت می‌کند که مسیر پیشرفت برای بخش‌هایی از جامعه دشوارتر از گذشته شده است. اما ناامیدی سرنوشت محتوم ایران نیست. امید را نمی‌توان صرفا با توصیه‌های روان‌شناختی یا تبلیغات بازسازی کرد؛ زیرا ریشه آن در کیفیت نهادها، فرصت‌های اقتصادی و تجربه روزمره مردم قرار دارد. آمارها تسن، برنده جایزه نوبل، توسعه را گسترش آزادی‌ها و قابلیت‌های انسان می‌داند. در چنین نگاهی، فرد باید فرصت واقعی داشته باشد که با تحصیل، کار، خلاقیت و تلاش، مسیر زندگی خود را تغییر دهد. آلبرت هیرشمن نیز در نظریه «خروج، اعتراض و وفاداری» توضیح می‌دهد افراد در مواجهه با نارضایتی یا برای اصلاح تلاش می‌کنند، یا از سیستم خارج می‌شوند یا به کناره‌گیری و بی‌تفاوتی روی می‌آورند. امید همان نیرویی است که مشارکت برای اصلاح را معنادار می‌کند. همچنین از منظر دارون‌مجم‌وگلو و جیمز رابینسون –برندگان نوبل اقتصاد سال ۲۰۲۴– کیفیت نهادها در توضیح تفاوت مسیر توسعه کشورها اهمیت اساسی دارد. نهادهای فراگیر، حقوق مالکیت و رقابت را تقویت و فرصت مشارکت را گسترش می‌دهند؛ در مقابل، نهادهای ناکارآمد و انحصاری می‌توانند انگیزه سرمایه‌گذاری، نوآوری و مشارکت را کاهش دهند. بر این اساس، امید اجتماعی را می‌توان بر چهار پایه استوار دانست: ثبات اقتصاد، اعتماد عمومی، احساس عدالت و فرصت برابر، و چشم‌اندازی قابل باور از آینده.

تجربه کشورهای مختلف نیز نشان می‌دهد جوامع می‌توانند پس از بحران‌های عمیق، امید خود را بازسازی کنند. کره جنوبی پس از جنگ دو کره در دهه ۱۹۵۰، با فقر و ویرانی گسترده مواجه بود، اما سرمایه‌گذاری در آموزش، توسعه صنعتی، صادرات و اصلاح ساختارهای اداری، به‌تدریج هم اقتصاد را متحول کرد و هم این باور را شکل داد که تلاش و مهارت می‌تواند به پیشرفت منجر شود. ویتنام نیز پس از دهه‌ها جنگ، با اصلاحات اقتصادی «دوی موی» از اواخر دهه ۱۹۸۰ مسیر تولید، تجارت و جذب سرمایه‌گذاری را در پیش گرفت و کاهش فقر و بهبود کیفیت زندگی، چشم‌انداز آینده را تغییر داد. رواندا نیز پس از نسل‌کشی ۱۹۹۴، در کنار بازسازی زیرساخت‌ها، بر تقویت نهادهای عوامی و گسترش خدمات عمومی تمرکز کرد.

این تجربه‌ها یک پیام مشترک دارند: امید محصول وعده‌های بزرگ نیست؛ نتیجه مشاهده تغییرات واقعی و مستمر در زندگی روزمره است. مردم زمانی آینده را قابل ساختن می‌بینند که بتوانند برای زندگی خود برنامه‌ریزی کنند، به نتیجه تلاششان اطمینان بیشتری داشته باشند و نشانه‌هایی از بهبود را لمس کنند. از همین منظر، بازسازی امید در ایران نیازمند مجموعه‌ای از اصلاحات به‌هم‌پیوسته است. نخست، بازسازی اعتماد عمومی از طریق شفافیت، پاسخ‌گویی، پایبندی به قانون و گفت‌وگوی مستمر با جامعه. دوم، ایجاد ثبات اقتصادی از مسیر مهار تورم، اصلاح ناترازی‌های بودجه، بانکی و انرژی، حمایت از سرمایه‌گذاری و ایجاد محیطی قابل پیش‌بینی. سوم، مبارزه ساختاری با فساد و رانت از طریق اصلاح قواعد، افزایش شفافیت و تقویت نهادهای نظارتی. چهارم، کاهش نابرابری و گسترش فرصت‌های برابر در آموزش، اشتغال، سلامت، مسکن و خدمات عمومی. پنجم، تقویت مشارکت اجتماعی و نهادهای مینانجی تا شهروندان احساس کنند صدایشان شنیده می‌شود و می‌توانند بر تصمیم‌های عمومی اثر بگذارند. و در نهایت، اتخاذ سیاست خارجی توسعه‌گرا و کاهش تنش‌های پرهزینه برای گشودن مسیر تعامل اقتصادی، انتقال فناوری، سرمایه‌گذاری و حضور در زنجیره‌های ارزش جهانی.

ایران از کمبود ظرفیت برای ساختن آینده رنج نمی‌برد. سرمایه انسانی، منابع طبیعی، موقعیت جغرافیایی، ظرفیت‌های صنعتی و سرمایه فرهنگی، امکان‌های مهمی برای توسعه ایجاد کرده‌اند. مسئله اصلی، تبدیل این ظرفیت‌ها به فرصت‌های واقعی و قابل لمس برای شهروندان است. اگر مردم نشانه‌های پایدار اصلاح، شفافیت، ثبات اقتصادی، عدالت و کارآمدی را در زندگی خود ببینند، امید نیز می‌تواند به‌تدریج بازگردد.

ایران امروز بیش از هر چیز به یک چشم‌انداز ملی قابل باور نیاز دارد؛ چشم‌اندازی که فراتر از دولت‌ها و دوره‌های سیاسی، بر توسعه پایدار، عدالت، کارآمدی و منافع ملی استوار باشد. هیچ جامعه‌ای با ناامیدی توسعه نیافته است. توسعه پیش از آنکه در کارخانه‌ها، جاده‌ها و شاخص‌های اقتصادی آغاز شود، در ذهن مردمی شکل می‌گیرد که باور دارند آینده می‌تواند بهتر از امروز باشد.

نماینده وزارت راه به «شرق» می‌گوید نماینده میراث فرهنگی توقف مصوبه ساخت‌وساز در حریم تخت جمشید را امضا کرده است

«تخت جمشید» در محاصره ساخت و ساز

ایستگاه راه‌آهن پاسارگاد

است که بنا در آن قرار دارد. بخش دوم حریم درجه یک است که در مورد تخت جمشید منطقه وسیعی از اطراف بنای کاخ از جمله موضوعاتی هستند که باید در مطالعات حفاظتی تخت جمشید مورد بررسی قرار گیرند. ارزیابی دقیق این آثار دو براساس ضوابط ملی و جهانی احداث بنا تا هشتونیم متر مجاز است». احمد نیکخواه در پاسخ به اینکه ساخت‌وساز در این حریم با نظر وزارت میراث امکان‌پذیر است و یک قاعده کلی نیست، گفت: «طرح جامع مرودشت یک بار در استان فارس به تأیید کارگروه استانی رسیده، یک بار هم در شورای برنامه‌ریزی تأیید شده است و یک بار هم در کمیته فنی به تأیید نمایندگان فنی وزارت میراث رسیده و در صحن شورای عالی هم معاون وزیر میراث آن را تأیید کرده است. واضح است که در مورد اثر مهمی مانند تخت جمشید چنین ملاحظاتی در نظر گرفته می‌شود». او تأکید کرد: «در حریم درجه دو، بر اثر نظر وزارت میراث فرهنگی، محدودیت ارتفاعی هشتونیم متر تعیین شده است، شش‌هایی از ساخت‌وساز که به سمت میدان مرودشت می‌رود، در حریم درجه دو واقع شده و ادامه آن هم به شهرک مهدیه می‌رسد». نیکخواه درباره عدد مربوط به هکتاری که ساخت‌وساز در آن صورت خواهد گرفت، گفت: «مهم‌تر از میزان هکتار، این است که میراث فرهنگی محدوده‌ای را در این قسمت تعیین کرده و گفته احداث بنا تا هشتونیم متر مجاز است. ما براساس استعلام‌های رسمی وزارت میراث فرهنگی عمل کرده‌ایم. ضمن اینکه آنچه در حریم درجه دو به محدوده شهر افزوده شده، بلوار تخت جمشید و پلاک‌های دو طرف آن به همراه شهرک موجود مهدیه است. هدف شورا از این الحاق، پالایش عملکردی

این محور به عنوان پیشخوان ورودی اثر جهانی و افزایش کاربری‌های گردشگری در اطراف آن بود که تحقق این هدف با نقش‌آفرینی مؤثر شهرداری مرودشت ممکن بود». او بار دیگر تأکید کرد: «تصمیم درباره ساخت‌وساز در نزدیکی اثر تاریخی مهمی مانند تخت جمشید، در تمام مراحل از ابتدا تاکنون تحت نظر وزارت میراث فرهنگی بوده است. این وزارتخانه عضو ثابت شورای عالی شهرسازی در تمام کمیته‌ها و مراحل تصمیم‌گیری است و ما هیچ طرحی را با مخالفت یا بدون هماهنگی این دوستان پیش نپیش نمی‌بریم». نیکخواه به‌صراحت گفت: «نماینده میراث فرهنگی هم در کمیته فنی و هم در صحن شورای عالی شهرسازی، تصمیم این شورا را درباره ساخت‌وساز در محدوده حریم درجه دو تأیید کرده است. درواقع طرح‌ها ابتدا در آن کمیته فنی برای بررسی بخش‌های فنی مطرح می‌شود که در آن نماینده وزارتخانه حضور دارد و در مرحله بعد در شورای عالی شهرسازی به تصویب نهایی می‌رسد. در این شورا معاون میراث فرهنگی به عنوان نماینده وزارت میراث فرهنگی حضور داشته‌اند و مصوبه را تأیید و امضا کرده‌اند. کمیته فنی چندین جلسه در این زمینه داشته است که آخرین جلسه در تاریخ ۲۸ مرداد ۱۴۰۴ برگزار و مصوبه شورای عالی شهرسازی نیز در تاریخ ۲۴ شهریور ۱۴۰۴ تأیید شده که همان‌طور که گفتیم، نماینده وزارت میراث فرهنگی این وزارتخانه آن را امضا کرده است». نیکخواه ادامه داد: «ما هفته بعد هم جلسه‌ای را با نمایندگان وزارت میراث فرهنگی خواهیم داشت و در نهایت نظر این نمایندگان ملاک عمل در حریم درجه دو تخت جمشید خواهد بود. درواقع اگر وزارت میراث می‌خواهد در این زمینه نظر خود را تغییر بدهد، ما طبق نظر این وزارتخانه عمل خواهیم کرد». به گفته او، تا این لحظه مرحله اول کلیات طرح تصویب شده است و در مرحله دو قرار دارد. در این مرحله تهیه نقشه‌های تفصیلی و دقیق انجام می‌شود، بنابراین امکان بررسی دوباره وجود دارد. حالا در صورت صحت ادعای شورای عالی شهرسازی، به نظر می‌رسد توپ در زمین وزارت میراث فرهنگی است و حتی بدون نیاز به دستور رئیس‌جمهور نیز می‌توان غائله را ختم کرد تا یک اثر مهم جهانی از گزند آسیب در امان بماند.

افزایش تراکم و ارتفاع بناها، تغییر خط افق، ایجاد تأسیسات و زیرساخت‌های ناسازگار و تغییر کاربری اراضی پیرامونی، ازجمله موضوعاتی هستند که باید در مطالعات حفاظتی تخت جمشید مورد بررسی قرار گیرند. ارزیابی دقیق این آثار مستلزم دسترسی به نقشه‌های مصوب حریم، اسناد طرح‌های توسعه شهری، مطالعات منظر فرهنگی و اطلاعات مربوط به پروژه‌های اجراشده یا در دست اجراست. انجمن بر ضرورت پرهیز از قضاوت‌های کلی و جایگزینی آن با بررسی‌های مستند و کارشناسی تأکید می‌کند.

منبعانی تأکید کرد: «انجمن خواستار آن است که وزارت میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی، پایگاه میراث جهانی تخت جمشید، استانداری فارس و شهرداری‌ها و مراجع ذی‌ربط در محدوده مرودشت، گزارشی روشن از وضعیت حریم و منظر فرهنگی تخت جمشید و میزان انطباق طرح‌های توسعه‌ای با ضوابط حفاظتی ارائه کنند».

واکنش وزارت میراث فرهنگی چیست؟

علی دارابی، قائم‌مقام وزیر و معاون میراث فرهنگی کشور گفته است: «مکاتبات و اقدامات لازم درباره حریم درجه دو تخت جمشید انجام شده است و انتظار می‌رود رسانه‌ها با کسب اطلاعات دقیق، به ارتقای سواد میراثی جامعه کمک کنند». مدیرکل دفتر ثبت و حریم وزارت میراث فرهنگی هم به صدای میراث گفته عرصه و حریم تخت جمشید، علاوه بر ضوابط ملی، مشمول ضوابط و الزامات جهانی است و به‌هیچ‌وجه قابل معامله، کوچک‌شدن و مذاکره نیست. عرصه و حریم تخت جمشید مصوب ملی و جهانی است و به همین دلیل به‌طور کامل لازم‌الاجراست. علیرضا ایزدی تأکید کرده است: «تخت جمشید قابل معامله نیست و نمی‌توان عرصه و حریم آن را دستکاری کرد. وزارت میراث فرهنگی نیز به دنبال این موضوع نیست و دستکاری در عرصه و حریم تخت جمشید به‌هیچ‌وجه قابل اغماض نیست». در اظهارنظری دیگر، مدیرکل میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی فارس در یک ویدئو اعلام کرده است: «این الحاقیه یک سال است در دستور بررسی مجدد قرار گرفته و از آن زمان تا به امروز هیچ‌گونه الحاقی صورت نگرفته است». بهزاد مریدی در این ویدئو تأکید کرده است: «مصوبه‌ای که در شهریور سال ۱۴۰۴ الحاق روستای مهدیه را به شهرداری مرودشت مطرح کرد، موجی از نگرانی را در میان علاقه‌مندان و میراث‌داران فرهنگ و تمدن و ادب کشورمان به همراه داشت. این نگرانی درخصوص میراثی ایجاد شده که فخر ایران و همه دنیاست، اما اطمینان می‌دهم از آن زمان تا به امروز هیچ‌گونه الحاقی صورت نگرفته است. با همدلی مردم و عزم و اراده وزارت میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی و پیگیری‌های مکرر، این الحاقیه از آن تاریخ در بررسی مجدد قرار گرفته است. هرآنچه اتفاق بیفتد، به نفع مردم و تمدن فرهنگ ایرانی خواهد بود». علاوه بر آن، به گفته بعضی رسانه‌ها، رضا صالحی‌امیری، وزیر میراث فرهنگی، در نامه‌ای به فرزانه صادق‌مالواجر، وزیر راه و شهرسازی، خواستار توقف الحاق محدوده مهدیه به شهر مرودشت شده است.

وزارت راه و شهرسازی چه می‌گوید؟

با وجود اظهارنظر مسئولان میراث فرهنگی کشور و استان فارس مبنی بر مخالفت با ساخت‌وساز در حریم تخت جمشید، گفته‌های مدیرکل دبیرخانه شورای عالی شهرسازی حاکی از آن است که مسئولان مربوطه در وزارتخانه به‌طور کامل در جریان مصوبه قرار داشته‌اند و آن را امضا کرده‌اند. مدیرکل دبیرخانه شورای عالی شهرسازی و معماری درباره مصوبه ساخت‌وساز در حریم درجه دو تخت جمشید می‌گوید: ««شرق» «برای هر اثر تاریخی سه بخش اهمیت زیادی دارد. بخش اول عرصه

فرزانه احمدی: موضوع آن قدر مهم است که عده‌ای به طعنه می‌گویند تخت جمشید یا پارسه، حدود دوهزار و ۴۰۰ سال بعد از حمله اسکندر، بار دیگر قرار است این بار به شکلی مدرن، آن هم از سوی خودی‌ها، مورد آسیب قرار گیرد. ماجرای الحاق بخشی از حریم درجه دو تخت جمشید به مرودشت و توسعه یک شهرک در آن، دوستداران میراث فرهنگی و ایران‌دوستان را نگران کرده است. نگرانی‌ها تا حدی بالا گرفته که اعضای جامعه باستان‌شناسی ایران، در نامه‌ای به رئیس‌جمهوری از او خواسته‌اند تخت جمشید را نجات دهد. آنها نسبت به نهایی‌شدن الحاق حریم درجه دو تخت جمشید به محدوده شهری مرودشت و تهیه طرح کاربری شهری برای محدوده‌ای حدود ۱۶۰ هکتار، نسبت به پیامدهای این تصمیم هشدار داده‌اند. آنها گفته‌اند این اقدام می‌تواند مسیر توسعه شهری را به سوی تپه‌های باستانی فیروزی، میدان ملل و پهنه تاریخی پارسه نزدیک‌تر کند و هم‌زمان با افزایش چشمگیر ارزش اقتصادی اراضی، زمینه تشدید سوداگری زمین و فشارهای اقتصادی بر حریم این میراث جهانی را فراهم آورد.

مسئولان در وزارت میراث فرهنگی نیز گفته‌اند حریم تخت جمشید قابل معامله و مذاکره نیست. این در حالی است که مدیرکل دبیرخانه شورای عالی شهرسازی به «شرق» گفت نماینده میراث فرهنگی پای مصوبه ساخت‌وساز در حریم تخت جمشید را امضا کرده است و در صورت نیاز، مصوبه را با امضاهای آن منتشر خواهد کرد.

ماجرا چیست؟

تخت جمشید چند هزار هکتار حریم درجه یک و دو دارد. شهرک مهدیه در دهه ۷۰ بین این دو حریم ساخته شده و حالا بحث‌ها بر سر ساماندهی و گسترش این بخش است. در سال ۱۴۰۴ اسفندیار عبداللهی، نماینده مردم مرودشت، نقشه‌ای منتشر کرد که نشان می‌داد حدود ۹۶۱ هکتار به محدوده شهری مرودشت اضافه شده است. در آن زمان بعضی رسانه‌ها اعلام کردند بررسی‌ها نشان می‌دهد حدود ۴۶۰ هکتار از اراضی در نظر گرفته‌شده برای توسعه در این منطقه با حریم درجه دو تخت جمشید هم‌پوشانی دارد. با این حال، بعد از آن این عدد رد و این میزان بین ۹۰ تا ۱۱۰ هکتار اعلام شد. تیرماه امسال سرپرست پایگاه میراث جهانی تخت جمشید اعلام کرد در مکاتباتی که شورای عالی معماری و شهرسازی ۲۶ آذر ۱۴۰۴ با استانداری فارس داشته، با کلیات طرح جامع شهر مرودشت مبنی بر الحاق محور مهدیه به محدوده شهر موافقت و ابلاغ شده است. محمدجواد جعفری به‌تازگی گفته قرارداد مشاور برای ارائه طرح نیز در حال انعقاد است و طرح مشاور تا سه ماه دیگر آماده می‌شود و اگر کاری برای توقف این اقدام صورت نگیرد، مصوبه الحاق سه ماه دیگر اجرایی می‌شود.

چرا حریم تخت جمشید مهم است؟

تخت جمشید در سال ۱۹۷۹ میلادی در فهرست میراث جهانی یونسکو به ثبت رسید. آنچه امروز از بنای تخت جمشید باقی مانده، بخشی از یک شهر باستانی هخامنشی است که در آن زمان پارسه نام داشت. درواقع آنچه امروز در اطراف تخت جمشید می‌بینیم، دربرگیرنده بخش مهمی از تاریخ باستان است که شامل تل اجری، محوطه باستانی فیروزی، بقایای معماری زیرسطحی و شهری و راه‌های ارتباطی باستانی است که بخش زیادی از آن هنوز کاشش نشده‌اند می‌تواند دربردارنده اطلاعات و آثار مهمی درباره تاریخ ایران باستان به‌ویژه در دوره هخامنشیان باشد. ساخت‌وساز در این منطقه ممکن است به آثار به‌جامانده آسیب بزند و علاوه بر آن، تهدیدی برای حریم بصری تخت جمشید به حساب می‌آید. رئیس انجمن دوستداران میراث فرهنگی و گردشگری فارس در گفت‌وگو با «شرق» نسبت به پیامدهای گسترش شهرنشینی و توسعه ساخت‌وسازها در پیرامون مجموعه جهانی تخت جمشید نگرانی خود را اعلام کرد. مسعود منبعانی خواستار بررسی فوری و شفاف وضعیت حریم، منظر فرهنگی و طرح‌های توسعه‌ای مؤثر بر این اثر تاریخی شد. او درباره لزوم حفاظت از حریم تخت جمشید گفت: موضوع حفاظت از تخت جمشید نباید صرفا به نگهداری از بناهای موجود در عرصه محوطه محدود شود، بلکه بستر تاریخی و فرهنگی، چشم‌انداز پیرامونی و ارتباط میان اثر و محیط آن نیز باید در تصمیم‌گیری‌های عمرانی مورد توجه قرار گیرد.

به گفته منبعانی، اهمیت این مجموعه فقط در بقایای معماری هخامنشی و کتیبه‌ها و نقش‌برسته‌های آن خلاصه نمی‌شود، بلکه جایگاه تاریخی آن در بستر جغرافیایی دشت مرودشت و ارتباط آن با محوطه‌های باستانی پیرامون، بخشی از ارزش‌های فرهنگی و تاریخی آن را شکل می‌دهد. از این‌رو، تغییرات گسترده در محیط پیرامونی می‌تواند موضوعی فراتر از یک مسئله معمول شهرسازی باشد و نیازمند بررسی از منظر حفاظت میراث جهانی است. رئیس دوستداران میراث فرهنگی و گردشگری فارس درباره آسیب‌های احتمالی در محدوده تخت جمشید گفت: «از نظر فنی، ساخت‌وسازها نامناسب،

سازمان آگهی‌های روزنامه شرق

۱۱۹ ۳۶ ۸۶۰

WWW.SHARGHDAILY.IR

ارتباط با روزنامه شرق
T.ME/ALOSHARGH

WWW.SHARGHDAILY.IR

خبرخوان

کرونا و آنفلوانزا در مسیر افزایش

ایستنا: رئیس مرکز مدیریت بیماری‌های واگیر وزارت بهداشت با اشاره به افزایش موارد ابتلا به کووید۱۹ و آنفلوانزا در سه هفته اخیر گفت: «با ورود به فصل سرد و افزایش حضور مردم در محیط‌های بسته، احتمال افزایش بیماری‌های تنفسی وجود دارد؛ هرچند زمان و شدت موج آینده قابل پیش‌بینی نیست». قیاد مرادی، درباره علامت سرماخوردگی، ادامه داد: «علائم بیماری‌های سرماخوردگی و کووید۱۹ تا حد زیادی شباهه است؛ اما سرماخوردگی به‌طور معمول خفیف‌تر است. سرماخوردگی، بیشتر با آبریزش بینی، عطسه و گاهی گلودرد همراه است. همچنین آنفلوانزا اغلب با شروع ناگهانی تب، بدن‌درد، سردرد، ضعف و سرفه بروز می‌کند. تب بالاتر و کوفتگی و بدن‌درد در آنفلوانزا غالب است». قیاد مرادی درباره روند فعلی آنفلوانزا و کووید۱۹ توضیح داد: «حدود سه هفته اخیر، روند موارد هر دو بیماری قدری افزایشی بوده و این روند در برخی کشورها گزارش شده است. همیشه با ورود به فصل سرد و افزایش حضور مردم در محیط‌های بسته، احتمال افزایش بیماری‌های تنفسی وجود دارد، اما درباره زمان و شدت موج آینده نمی‌توان با قطعیت پیش‌بینی کرد».

آسیب ۷۶ هزار ساختمان در کشور از جنگ

ایستنا: سخنگوی وزارت کشور با اشاره به آسیب‌دیدگی ۷۵ تا ۷۶ هزار واحد در سراسر کشو در جنگ، گفت: «اولویت دولت در بازسازی، سروسامان‌دادن به زندگی مردم و فراهم‌کردن شرایط بازگشت آنها به زندگی عادی است و بخش‌های مردمی در بازسازی در اولویت قرار دارند». علنی یونسو با اشاره به حجم بالای آسیب‌های وارداشده، ادامه داد: «با توجه به آسیب‌های ایجادشده، تلاش گسترده‌ای در سراسر استان‌ها برای بازسازی در حال انجام است. متأسفانه پس از توقف ناموفق جنگ که از سوی دشمن شریف‌شد، بار دیگر برخی مناطق کشور نیز دچار آسیب شدند». او به آسیب‌دیدگی زیرساخت‌های ارتباطی در برخی مناطق دیگر نیز زیرساخت‌هایشان آسیب دیدند که بازسازی آنها با سرعت در حال انجام است». سخنگوی وزارت کشور تأکید کرد: «گزارشی که از سراسر کشور دریافت کرده‌ام و آمار آن نیز در اختیارم هست، نشان می‌دهد با نهایت دقت در حال رسیدگی به این موضوعات هستیم و امیدواریم هرچه سریع‌تر زندگی مردم سروسامان بگیرد. مردم با سختی‌هایی مواجه شده‌اند و همه ما وظیفه داریم ضمن عذرخواهی، توجه و رسیدگی بیشتری به شرایط آنها داشته باشیم».

بازگشت «تلما» و ۲ توله‌اش به توران

ایستنا: مدیرکل حفاظت محیط زیست استان سسمنان از مشاهده «تلما»، یوزپلنگ آسیایی ماده، به همراه دو توله امسالی خبر داد. سعید یوسف‌پور با اعلام این خبر گفت: «محیط‌بانان تلاشگر مجموعه حفاظتی توران موفق شدند «تلما»، یوزپلنگ آسیایی ماده را به همراه دو توله امسالی مشاهده و تصاویر این خانواده یوز را در روز جمعه ۲۷ شهریور ثبت کنند». او افزود: «تلما آخرین بار در بهار سال جاری در منطقه «اوزوم» در استان خراسان شمالی ثبت شده بود و مشاهده مجدد این یوز ماده به همراه دو توله ازجمله مشاهدات ارزشمند و امیدوارکننده در پایش جمعیت یوزپلنگ آسیایی است».

دانشنامه فارغ التحصیلی **اینهاجب صدیقه شیر** **اد** فرزند سایمک به شماره شناسنامه ۱۲۳۳۹، به‌کد ملی ۰۰۷۵۳۴۷۸۲۲، صادره از تهران درمقطع کارشناسی رشته مهندسی نرم افزار صادره از واحد دانشگاهی دانشگاه آزاد واحد تهران شمال مورخ سال ۱۳۸۹ مفقود گردیده‌است و فاقد اعتبار می‌باشد. از یابنده خواهشمند است دانشنامه را به دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران شمال به آدرس: تهران، بزرگراه شهید بابایی (غرب به شرق)، خروجی حکیمیه، خیابان شهید صدوقی، بلوار بهار، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران شمال ارسال نماید.

برگ سبز سواری سیستم فولکس واگن تیپ گل
مدل ۱۳۸۷ به رنگ اناری-متالیک به شماره شاسی
UDH380951 و شماره موتور IR86521008581
و شماره پلاک ایران ۴۴ _ ۲۳۹ _ ۵۲ به نام فرزانه طوطیان اصفهانی مفقود گردیده و فاقد اعتبار میباشد.

آگهی دعوت مجمع عمومی (نوبت اول)
موسسه انجمن علمی تغذیه ایران
با شماره ثبت ۴۸۱۷۷ و شناسه ملی ۱۴۰۰۸۶۲۳۶۹۱

بدینوسیله از کلیه اعضای پیوسته انجمن علمی تغذیه ایران برای حضور در مجمع عمومی نوبت اول انجمن علمی تغذیه ایران که در روز چهارشنبه مورخ ۲۹ مهر ماه ۱۴۰۵ که از ساعت ۱۰ الی ۱۱ به آدرس تهران بلوار کشاورز، خیابان فلسطین، خیابان حجت دوست، پلاک ۴۴، دانشکده علوم تغذیه و رژیم شناسی دانشگاه علوم پزشکی تهران تشکیل می‌گردد، دعوت بعمل می‌آید.

دستور جلسه:

۱- گزارش رئیس، دبیر و خزانه دار
۲- حق عضویت
۳- سایر تصمیمات و گزارشاتی که در صلاحیت مجمع عمومی انجمن علمی تغذیه ایران می‌باشد.

هیئت مدیره انجمن علمی تغذیه ایران